

**17 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ Παρακλητικός Κανὼν Ἀγίου
ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ Πατριάρχου ΚΠόλεως, μ.
Μελάνης Μ. Μπούρα**

**Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως ὁ ρμβ' (142) Ψαλμός καὶ τό
Θεός Κύριος μετὰ τῶν στίχων αὐτοῦ. Εἶτα τὰ Τροπάρια.**

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῷ Ἱεράρχῃ τοῦ Χριστοῦ Γενναδίῳ, Ὁρθοδοξίας τῶν
δογμάτων τῷ στύλῳ, Ποιμένι πρώτης πόλεως καὶ Κύπρου φωτί,
δεῦτε ἱκετεύσωμεν πρὸς αὐτὸν ἐκβοῶντες· σπεῦσον Ἀγιώτατε τῇ
θερμῇ σου πρεσβείᾳ, καὶ ἐκ παντοίων λύτρωσαι δεινῶν, ἅμφο
ψυγέντας, ἁμαρτίαις τοὺς δούλους σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσωμεν ποτὲ Θεοτόκε, τὰς δυναστείας Σου λαλεῖν οἱ
ἀνάξιοι· εἰ μὴ γὰρ Σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ὑμᾶς ἐρρύσατο
ἐκ τοσούτων κινδύνων; τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους; οὐκ
ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ Σοῦ· Σοὺς γὰρ δούλους σώζεις ἀεὶ ἐκ
παντοίων δεινῶν.

Ὁ Ν' (50) Ψαλμός.

**Ὁ Κανὼν, οὗ ἡ ἀκροστιχίς: ΙΚΕΣΙΑ ΘΕΡΜΗ ΙΕΡΟΜΥΣΤΗ
ΓΕΝΝΑΔΙΩ. Μ(ελάνης) Μ(οναχῆς).**

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Ἴσχυν μοι παράσχου Πάτερ σεπτέ, ἐξ ὅλης καρδίας, τοῦ
φανῆναί με ὑμνωδόν, τῆς σῆς ὑπὲρ φύσιν πολιτείας, καὶ σῶν
θαυμάτων ἐσμοῦ θείας χάριτος.

Κρειπτόνων ἐφέσεσιν ἀγαθὲ, ἰθύνεις καρδίας τῶν ποθούντων
ἐκστατικῶς, ἐν ἔρωτι θείῳ συναφθῆναι, Χριστῷ ἐρῶντι ψυχὰς τῶν
τιμώντων σε.

Ἐλέους τοῦ θεοῦ πείραν λαβὼν, ἔλεησον Πάτερ, τοὺς
ποθοῦντας πανευλαβῶς, τὰ ἵχνη τῆς θείας βιωτῆς σου, ἀκολουθῆσαι
πρὸς τρίβον οὐράνιον.

Θεοτοκίον.

Σωτῆρα τεκοῦσάν Σε καὶ Θεόν, δυσωπῶ Παρθένε,
λυτρωθῆναί με τῶν δεινῶν, Σοὶ γὰρ νῦν προσφεύγων ἀνατείνω καὶ
τὴν ψυχὴν καὶ τὴν διάνοιαν.

ᾠδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ἰατῆρα νοσοῦντων, ἐκ παγετοῦ Ὅσιε, καὶ κεκακωμένων ἐκ
ψύχους, σὲ ἐπιστάμεθα· διὸ ἐπίρρωσιν, καὶ ταχυτάτην ὑγείαν,
δεομένοις δούλοις σου, δίδου Γεννάδιε.(δὶς)

Ἀγιώτατε Πάτερ, θαυματουργὸς πέφηνας, τοῖς ἐν ἀσθενείαις
ζητοῦσι, τό θεῖον ἔλεος· ὅθεν ἐκ βάθους παθῶν καὶ τῆς δαιμόνων
κακίας, ῥῦσαι ἱκετεύομεν, ἡμᾶς φωνοῦντάς σε.

Θεοτοκίον.

Θεοτόκε Παρθένε, πάντων πιστῶν στήριγμα, καὶ τῶν
μονοτρόπων τὸ τεῖχος, Σὺ καθοδήγησον, πρὸς τὰς ὁδοὺς τοῦ
Χριστοῦ, ψυχὰς ποθοῦσας βιῶναι, ἐν σαρκὶ ἰσάγγελον, σεμνόν
πολίτευμα.

Διάσωσον, αἰρετιζόντων κακίας ὃ Ἱεράρχα, ὅτι πέλεις πρὸς
τὸν Χριστὸν ἱκέτης ἀκοίμητος, ὑπὲρ τῶν δογμάτων τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπίβλεψον, ἐν εὐμενείᾳ Πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν
χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Κάθισμα. ᾠχος β'. Πρεσβεία θερμῇ.

Πρεσβείαν τὴν σὴν πλουτοῦντες ὃ Γεννάδιε, ποικίλων δεινῶν
καὶ νόσων ἐκλυτρούμεθα, ἐκτενῶς βοῶντές σοι· Ὁρθοδόξων
προστάτα καὶ πρόμαχε, κακακωμένοις κατ' ἄμφω ἡμῖν, χαρίσεως
θεῖαν ἀνάπαυσιν.

Ὦδή δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἐκκλησίαν κατάρδευσον, ρείθροις εὐλογίας σου ὦ Γεννάδιε,
ἵν' εἰρήνης ἀπολαύουσα, διαφεύγει κλύδωνα αἰρέσεων.

Ῥωμαλέῳ φρονήματι, πλάνην μίας φύσεως κατετρόπωσας, διὸ
πάντας καταξίωσον, ὀρθοδόξῳ τῷ νοΐ πορεύεσθαι.

Μόνος μόνῳ Γεννάδιε, Νυμφίῳ ἐπεπόθησας συναυλίζεσθαι,
τῆς ἐρήμου ὅθεν ἔρωτα, βάθει τῆς καρδίας μου ἐκκέντρισον.

Θεοτοκίον.

Ἡ ἐλπίς μου ὦ Δέσποινα, ἡ τῆς σωτηρίας μου ἀκαταίσχυντος,
ἐκ τῆς Σῆς γλυκείας χάριτος, καθ' ἐκάστην ἔμπλησον τὸν δοῦλόν
Σου.

Ὦδή ε΄. Φώτισον ἡμᾶς.

Ἰασαι ἡμᾶς, τοὺς νοσοῦντας ὦ Γεννάδιε, ἐκ κατάρρου καὶ τῆς
γρίπης τῶν δεινῶν, δι' ὧν μετέστης ἐκ τῆς γῆς πρὸς τὰ οὐράνια.

Ἔσπευσας σεπτέ, ὥσπερ ἔλαφος ἀλλόμενος, πρὸς τὰ ὄρη
ἀρωμάτων τῆς Σιών, ἐξ ὧν τὴν δρόσον Ἀερμῶν ἡμῖν ἐνστάλαξον.

Θεοτοκίον.

Ῥᾶνον γλυκασμὸν, τοῖς προστρέχουσι Σῇ χάριτι, κεκμηκὸσι ἐκ
τοῦ βίου μεριμνῶν, τοῖς ποθοῦσι Σὴν ἀνάπαυσιν. ὦ Δέσποινα.

Ὦδή στ΄. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Ὁδήγησον, πρὸς νομὴν σωτήριον, ὡς ποιμὴν τε ὁ καλός
θεοφόρε, τῶν Ὀρθοδόξων καρδίας διψώσας, τὴν τῶν δογμάτων καὶ
ἡθους ἀκρίβειαν, ἀποδιώκων τοὺς βαρεῖς, τῶν αἰρέσεων λύκους
τούς ἄρπαγας.

Μυρίπνοον, Ἱεράρχα Ὅσιε, εὐωδίαν Παρακλήτου παράσχου,
τῇ σῇ θερμῇ πρὸς Χριστὸν μεσιτείᾳ, πολεμουμένοις ἐκ δαίμονος
δούλοις σου· καὶ γὰρ ὡς λέων ἐφορμᾷ, ὡς εἰδὼς τοῦ καιροῦ τὸ
βραχύτατον.

Ἵάκινθον, μυρεψὲ Γεννάδιε, τῶν ἀνθέων Παραδείσου
γινώσκω, τὴν ἐκ ποικίλων χαρίτων ζωὴν σου, καὶ πολιτείαν ἐν
Πνεύματι εὖοσμον· ὅθεν σὰ μῦρα τοῖς πιστοῖς, πρεσβειῶν σου
ὑσώπῳ διάχυσον.

Θεοτοκίον.

Στερέωσον, τοῦ νοῶς μου φρόνημα, ὦ Μαρία τῆς ζωῆς μου
Κυρία, ἵνα Χριστὸν Σὸν υἱὸν καὶ Δεσπότην, ὁμολογῶ καθ' ἐκάστην
Σωτῆρά μου. Ἵνα κάμοι ὁ Ἰησοῦς, βασιλείαν χαρίσῃ οὐράνιον.

Διάσωσον, ἀπὸ κινδύνων τὴν ποιμνὴν σου Ἱεράρχα, ὅτι πέλεις
πρὸς τὸν Χριστὸν ἱκέτης ἀκοίμητος, ὑπὲρ τῶν ἀγώνων τῆς
Ἐκκλησίας.

Ἀχραντε, ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων
τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὥς ἔχουσα μητρικὴν παρρῆσιαν.

Κοντάκιον. Ἵχος γ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὡφθης μέγας ἥλιος τῆς Νέας Ρώμης, φωτίσας τῷ Πνεύματι,
καὶ ἐν ἀγία βιωτῇ, διαπορθεύεις Γεννάδιε, Χριστοῦ τὴν χάριν, τοῖς
κάμνουσι δούλοις σου.

Προκείμενον. *Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν καὶ ἡ μελέτη τῆς
καρδίας μου σύνεσιν.*

Στ. *Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη, ἐνωτίσασθε πάντες οἱ
κατοικοῦντες τὴν οἰκουμένην.*

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην (Κεφ. ι' 9-16).

Εἶπεν ὁ Κύριος· ἐγὼ εἰμι ἡ θύρα· δι' ἐμοῦ ἐάν τις εἰσέλθῃ,
σωθήσεται καὶ εἰσελεύσεται καὶ ἐξελεύσεται καὶ νομὴν εὐρήσει. Ὁ
κλέπτης οὐκ ἔρχεται, εἰμὴ ἵνα κλέψῃ καὶ θύσῃ καὶ ἀπολέσῃ· ἐγὼ
ἦλθον, ἵνα ζωὴν ἔχωσι καὶ περισσὸν ἔχωσιν. Ἐγὼ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ
καλός. Ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν
προβάτων· ὁ μισθωτὸς δὲ καὶ οὐκ ὢν ποιμὴν, οὗ οὐκ εἰσὶ τὰ
πρόβατα ἴδια, θεωρεῖ τὸν λύκον ἐρχόμενον καὶ ἀφίησι τὰ πρόβατα

καὶ φεύγει καὶ ὁ λύκος ἀρπάζει αὐτά καὶ σκορπίζει τὰ πρόβατα. Ὁ δὲ μισθωτὸς φεύγει, ὅτι μισθωτὸς ἐστὶ καὶ οὐ μέλει αὐτῷ περὶ τῶν προβάτων. Ἐγὼ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς καὶ γινώσκω τὰ ἐμά καὶ γινώσκομαι ὑπὸ τῶν ἐμῶν. Καθὼς γινώσκει με ὁ Πατήρ, καὶ γὰρ γινώσκω τὸν Πατέρα· καὶ τὴν ψυχὴν μου τίθημι ὑπὲρ τῶν προβάτων. Καὶ ἄλλα πρόβατα ἔχω, ἃ οὐκ ἔστιν ἐκ τῆς αὐλῆς ταύτης· κάκεῖνα με δεῖ ἀγαγεῖν καὶ τῆς φωνῆς μου ἀκούσουσι καὶ γενήσεται μία ποίμνη, εἷς ποιμὴν.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Προσόμοιον. Ἦχος πλ. δ΄. Ὅλην ἀποθέμενοι. Στ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός...

Ἄγιε Γεννάδιε, τῆς Νέας Ῥώμης τὸ κλέος, Πρωτοθῦτα μέγιστε, μιμητὰ πανάξιε ταπεινώσεως, τοῦ ἁγίου θύματος, δι' ὃν καὶ τὸν θρόνον, μυστικῶς ἐγκαταλέλειπας, Χριστόν ὠνήσασθαι, δόξαν ἐς αἰὶ διαμένουσιν· διοπέρ καὶ κατέλαβες, ὅρη ἀρωμάτων τὰ ἔνθεα, ἐξ ὧν ἱκετεύεις, Θεὸν ταπεινωθέντα δι' ἡμᾶς, τῆς ταπεινώσεως γεύσασθαι, χάριτος τοὺς δούλους σου.

Ὡδή ζ΄. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ταπεινῶς δέομαί σου, κατανύξεως θείας καὶ εὐλαβείας θερμῆς, πληρῶσαι τὴν καρδίαν, ἀθλίου σου οἰκέτου, ἵνα βοήσῃ πρὸς Κύριον· εὐλογητὸς ὁ Θεὸς τοῦ Γενναδίου. Ἀμήν.

Ἦσυχία καρδίας, προσευχόμενος Πάτερ, ἐπαπειλοῦντα σατὰν, ἐώρακας ὡς φάσμα, ἁγίων εἰς τὰ ἔνδον, διὸ πάντες σοὶ κράζομεν· ἐπηρεϊῶν τῶν αὐτοῦ, ῥῦσαι τοὺς σοὺς ἱκέτας.

Γενναδίῳ προστρέχω, Θεανθρώπου τῇ πίστει, ἐπιστηρίξαι στερρῶς, πάντας τοὺς Ὁρθοδόξους, βιοῦντας ὁμορφόνως καὶ βοῶντας πρὸς Κύριον· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Θεοτοκίον.

Εὐλογίας Σῆς ὕδωρ, ταῖς διψῶσαις καρδίαις Θεογεννήτρια,
παράσχου ἐκ πηγῆς Σου, ἁγίας Ζωηφόρου, τοῖς ἐν πόθῳ
κραγυάζουσιν· εὐλογημένη Σὺ εἶ, Βασίλισσα τοῦ κόσμου.

Ὦδὴ η΄. Τὸν Βασιλέα.

Ναμάτων θείων, ἡ Ἐκκλησία πληροῦται, ἐκ σοροῦ ἁγίου
Γενναδίου, ὃν ἐκ ψύχους εὖρον, θανόντα ἐν Κυρίῳ.

Νυκτός ἐν ψύχει, ἐκ τῆς βροτῶν ἀσπλαγχνίας, μόνος μόνῳ
Θεῷ ὑπηντήθης· ὅθεν ὡς προστάτην, ψυχόντων σὲ τιμῶμεν.

Ἀγγέλων τάξεις, καθοδηγοῦσιν ὃ Πάτερ, σὴν ψυχὴν εἰς
Δεσπότην σου χεῖρας· τάξεις δὲ ἀνθρώπων, ὑμνοῦσιν εἰς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Δαιμονοτρόπου, καὶ βδελυρᾶς ἀκηδίας, λυτρωθεῖν ἐλέει Σου
Παρθένε, ἵνα Σοι προσάδω, τὸν ὕμνον εἰς αἰῶνας.

Ὦδὴ θ΄. Κυρίως Θεοτόκον.

Ἰοῦ τῆς ἀπειθείας, κάθαρον καρδίας, τῶν σὲ καλούντων
προστάτην Γεννάδιε, ὁ ἀτακτοῦντα τὸν θύτην τιμωρησάμενος.

Ὡσεὶ ξένος καὶ πένης, νύκτωρ καὶ ἐκ ψύχους, καταλιμπάνεις
τῶν κάτω τὸ ἄστατον, ἵν' ἐκ τῶν ἄνω σκορπίζεις πένησι χάριτας.

Μετανοίαν μοι δίδου, τρίβους μετανοίας, ὁ καθ' ἐκάστην
βαδίσας θεόπνευστε, καὶ χρηματίσας ἐν πᾶσι, βίου ὑπόδειγμα.

Θεοτοκίον.

Μαρία μου Κυρία, ἄφεςιν παισμάτων, σὼ μελωδοῦντι ἐξαίτει
τὸν Κύριον, σὺν Γενναδίῳ δοθῆναι, ὥρα τῆς Κρίσεως.

Μεγαλυνάρια.

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν Σε τὴν Θεοτόκον, τὴν
ἁιμακάριστον καὶ παναμώμητον καὶ μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν
τιμιωτέραν τῶν Χερουβεὶμ καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν

Σεραφεῖμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως
Θεοτόκον Σέ μεγαλύνομεν.

Τὸν ἐν Ἱεράρχαις θαυματουργόν, θρόνου Νέας Ρώμης τὸν
φωστῆρα τὸν φαεινόν, προστάτην τῶν πενήτων, αἱρετικῶν τὸν
φόβον, Γεννάδιον τὸν θεῖον, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Χαίροις Ὁρθοδόξων κλέος λαμπρόν, καὶ τῆς Ἀνασσούσης
πρωτοθρόνου ποιμνιαρχῶν· χαίροις τῶν ὁρέων Σιών κρυφιομύστης,
καὶ Ἐκκλησίας Κύπρου, τὸ μέγα καύχημα.

Μαινόμενον φάσμα ἑωρακῶς, ἄρχοντα τοῦ σκότους
ἀπειλοῦντα καταστροφὴν, ὥρα σῆς θυσίας, ἀπέτρεψας εὐχαῖς σου,
καλύπτων τὴν σὴν ποίμνην, νεφέλη χάριτος.

Ὑμνήσωμεν πάντες θεοπρεπῶς, φύσεων τῶν δύο ἀκατάβλητον
μαχητὴν, τὸν θρόνον καὶ τὴν δόξαν, κρυφῇ καταλιπόντα, δι' ἔρωτα
τὸν θεῖον, ἐρήμου κρείττονος.

Ψυγείσης ἀγάπης ἀμαρτωλῶν, τὸν θεῖον ἀλείπτειν,
παρακλήτορα στοργικόν, ὥσπερ καὶ νοσοῦντων, ἐκ ψυχους καὶ
κατάρρου, τὸν ἱατρὸν καὶ ῥύστην, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου,
Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ Ἅγιοι Πάντες μετὰ τῆς Θεοτόκου,
ποιήσατε πρεσβείαν εἰς τό σωθῆναι ἡμᾶς.

Τό Τρισάγιον καὶ

Ἀπολυτικιον. Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνἀναρχον Λόγον.

Ἀρετῶν ταῖς ιδέαις κατακοσμούμενον, τῆς Ἐκκλησίας
ἐδείχθης Ἀρχιεράρχης σοφός, καὶ ποιμὴν ἀληθινός πατερ Γεννάδιε,
ὡς θεράπων τοῦ Χριστοῦ καὶ Ὁσίων κοινωνος, ἐν πάσῃ δικαιοσύνῃ.
Καὶ νῦν δυσώπει ἀπαύστως, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

40 Κύριε ἐλέησον

Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Δὸς μοι δέομαί σου ἀγαθὲ, ἐκ σῆς ταπεινώσεως πλούτου, τὸν
μυστικὸν γλυκασμόν, ἥτις καὶ σὲ ἤνεγκεν ἕως θανάτου πικροῦ, ἐν
νυκτὶ καὶ ὡς ἄγνωστον, Χριστοῦ ξενιτείαν, ἀξίως μιμοῦμενον, διὸ οἱ
Κύπρου πιστοί, νόσων ἱατρόν καὶ πενήτων, σὲ ἐπικαλοῦνται
προστάτην, θείῳ τῷ Ναῷ σου ἀνλίζόμενοι.

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων Σου, καὶ
λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς Σὲ ἀνατίθην, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ,
φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην Σου.

**Δί' εὐχῶν τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ
Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.**